

Elämää ihmisten keskellä

Leuto heinäkuun lopun merituuhi tervehti perhettäni ja minua, kun olimme kotiutussa v. 1964 uudelle asuinpaikkakunnalle.

Kunnan koulutoimi lupaili työtä ja touhua nuorison parissa. Siitä se alkoi. En olisi tuolloin osannut arvioida miten rikas ja monipuolinen osa elämäni matkasta oli varattu Pyhäjoelle.

Yli kolme vuosikymmentä. Lähes puolet tähän saakka eletystä elämästä oli perheeni ja minun osa asua luonanne.

Tutustuminen uuteen kotiseutuun alkoi oppilaitten ja heidän kotiensa kautta. Vähitellen "kotiseutumme koko kuva, sen äidinkasvat alkoi varttua kätkeytyä sydämeni syvyyteen".

Koulukeskuksen monet puut ja pensaat, nyt jo suuriksi kasvaneet, istutimme yhdessä oppilaitten kanssa.

Lämpimin ja siunaavin ajatuksin lähetimme oppilaittamme keväisin, koulutyön päätyttyä, uuteen elämänsäntien. Emme tienneet mitä oli edessäpäin. Eivät hekään.

Vuosien kuluessa olen tavannut heitä useita vastuunsa tuntevina yhteiskunnan rakentajina. On ollut ilo löytää nuoria kansalaisia omilta vartiopaikoiltaan.

Vuodet vierivät. Vartiopaikat minunkin osalta vaihtui-

vat. Minulle läheinen työ vaihtui toiseksi. Tunsin suurta riittämättömyyttä, mutta samalla turvallisuutta : siinä missä en osaa, ymmärrä, toiset opastavat ja auttavat.

Näin myös tapahtui. Tämä yli kaksi vuosikymmentä kestävä osa elämästäni oli syvällistä kasvamisen aikaa : tiedollisessa oppimisessa ja ihmistuntemisessa. Ilman toimivaa yhteistyötä työtovereitten, luottamushenkilöiden ja kuntalaisten kanssa, emme olisi kuntakotiamme voineet luotata turvallisesti eteenpäin.

Ilojen ja tappioitten keskeltä oli löydettävissä se polku, joka vei uuteen toivoon ja valoon.

Monet asiat vaativat tuoloin ja nytkin mittavan esi- ja taustatyön. Usein se on ulospäin näkymätöntä, yöunia häiritsevää ja uuvuttavaa.

Tällaisia tuntemuksia koimme useinkin. Merkittäviä valvomisaikoja tunsimme esimerkiksi lukiotaistelun ja Jokikartano- hankkeiden aikana.

Molempien hankkeiden "valvontatyö" kesti viisi - kahdeksan vuotta.

Ilo on ollut sitäkin sydämelisempi, kun yhteinen ponnistelu on tuottanut tulosta. Lukio alueen ja pienlukioiden "lippulaivana" antaa lapsille oivat tiedolliset ja taidolliset valmiudet elämään.

Jokikartano antaa tilojensa ja henkilöstön kautta sairau-

den ja elämän ehtoon kohdatessa turvallisen ja asianmukaisen hoidon. Monelle myös viimeisen hoivapaikan omaisten läheisyydessä.

Muistot ovat monet ja vielä läheiset. Henkilöt elämänsä läheiseen, asiat taustoihin.

Lyhyessä katsauksessa voi muistella vain hieman laidas-

Illoitsen vaimoni ja perheeni kanssa siitä, että entinen kotiseutuni menestyy.

Vanhan liiton profeetta rohkaisi kirjeellä aikalaisiaan Baabelin vankeudessa : "katsokaa sen kaupungin parasta, missä asutte. Kun se menestyy, niin te myös menestytte".

Näin te siellä olette tehneet ja tahdotte edelleenkin tehdä.

Seurakunnan luottamustoitien eräässä vaiheessa sain oppia, kuinka elämä sittenkin on rajallinen.

Sain olla tuolloin kaivamassa kahdelle onnettomuudessa menehtyneelle entiselle oppilaalle maalaisen tomumajan leposijaa ja nähdä siinä, että me olemme maata ja tulemme maaksi jälleen.

Saman syksyn aikana sain tehdä saman palveluksen usealle kuntamme uskolliselle asukkaalle.

Itsekin olen jo kulkeutunut paluumatkan vuosikymmeniin.

Ajatuksemme pysähtyvät joskus siihen, että elämällemme on alku ja loppu.

Jumala sanassaan opettaa, että jokainen meistä joutuu kerran tekemään tiliä tästä lahjaksi saadusta elämästä.

Siksi Vapahtaja pyytää, että me täällä ajassa, elämän aikana, etsimme Hänen valtakuntansa ja vanhuskautensa. Saisimme täällä elävien maassa kuulla ihanan armoevankeliunia syntiemme ylitse.

Saisimme omistaa jo täällä matkalla ollessamme vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä.

On turvallista tehdä ajallista työtä, tehdä matkaa, kun on synnit anteeksi ja rauha Jumalan kanssa.

Tätä rauhaa Jumala valtakunnastaan kuuluttaa vieläkin.

Tällaisena armahdettuna, omalta puolelta vaivaisena, sain kulkea keskellä perheeni kanssa vuosikymmenet.

Siitä huolimatta sain vapaasti palvella teitä ajallisen työni kautta. Te annoitte tukea ja autoitte meitä kotiseudun rakennustyössä.

Näin Jumalan kansalla, armahdetuilla syntisillä, on halu kilvoitella kotikunniaan saakka.

**Olemme kiitolliset
Martti Nuorala**

Annikki Pahkala muistelee

KRISTIINA PAHKALA

Nyt yli 80-vuotias Pyhäjoella asuva **Annikki Pahkala** on ollut pienestä pitäen uskossa. Lapsuutensa hän vietti naapuri kunnassa Merijärvellä, jonka rauhanyhdistyksestä hänellä on myös paljon hyviä muistoja. Hän muistaa hyvin Merijärven ensimmäisen RY:n perustamisenkin, vaikka oli tuolloin vasta yhdeksänvuotias. "Keräsimme muiden lasten kanssa paljon sammalta uuden rakennuksen seinien tilkkeeksi", muistelee Annikki.

Pyhäjoen Pirttikoskelle Annikin perhe muutti, kun hän itse oli nuori. Kylällä ei ollut paljon muita lestadiolaisia ja se tuntui aluksi todella oudolta, koska Merijärvellä rauhanyhdistys oli jo melko suuri ja jäseniä oli paljon. Kun ei ollut paikka missä kokoontua, vietettiin seuroja kaikkien uskovaisten kotona. Puhujat olivat joko tuttavilla tai läheisyyssuhteissa. Lopulta kylälle perustettiin seuratoimikunta, jonka tehtävänä oli kerätä varoja seurojen pitämiseen. Näin toiminta vakiintui. Kylälle saatiin myös rukoushuone ja näin saatiin suurempi paikka järjestää seuroja

1950 Annikki oli perusta-

massa Pirttikosken ja ympäristön rauhanyhdistystä. Toiminta virkistyi paljon, kun saatiin apua ja tukea keskusyhdistykseltä. Se lähetti alueelle mm. puhujia. "Täällä toiminta oli alkuaikoina niin hiljaista, että kuljin paljon seuroissa Merijärvellä. Varsinkin kesäisin oli mukavaa, kun pääsi helposti pyörällä", kertoo Annikki.

Pääasiassa Annikki osallistui RY:n toimintaa leipomalla ja keittelemällä kahvia seurapaikoilla. Ompeluseurojen avulla kerättiin toiminnalle varoja ja Annikki onkin ollut ahkerasti niissä mukana. Yleensä ompeluseurat järjestettiin jonkun kotona ja tämä hoiti ja järjesteli tapahtuman. Nykyisin hän kaipaakin eniten juuri kotona olleita seuroja, sillä niissä oli lämmin tunnelma ja puhujien kanssa pystyi puhumaan seurojen jälkeen. Joskus kävi niin, että puhujia ei saatu paikalle; tuolloin pidettiin lauluseurat, jossa vain laulettiin.

Pirttikoskella jäsenet alkoivat vähetä ja alettiin suunnittelemaan yhdistymistä Pyhäjoen RY:n. Annikki kuului Pirttikosken RY:n johtokuntaan ja kannatti yhdistymistä. Py-

häjoen RY:n luottamus tehtävissä hän ei ole enää ollut mukana. Tietysti hän antoi oman panoksensa, kun alettiin keräämään varoja uuteen toimitaloon. Myyjäisiä piti järjestää niin Pyhäjoella kuin muissakin lähien kunnissa. "Kerranki leivottiin kaksi päivää leipää myyjäisiin", nauhraa Annikki.

Yhteisen hyvän vuoksi oli mukava tehdä töitä. Uuden toimitalon saaminen oli todella merkittävä ja hyvä asia hänen mielestään, sillä nyt on vakituinen paikka, missä kokoontua.

Nykyisin Annikki on vain Rauhanyhdistyksen jäsen, ja on jättänyt leipomiset ja muut työt lähes kokonaan nuoremmille. Ruskakerhoon ja sen järjestämiseen hän vielä osallistuu. Tämä "vanhusten" kerho järjestetään yleensä jonkun jäsenen kotona, joskus toimitalossa Pyhäjoella. Kerhossa hän tapaa samaa ikäluokkaa olevia ihmisiä. Kerholla on taas suunnitelmassa järjestää perinteinen kevät retki jonnekipäin Suomea.

Annikki on tietysti mukana, jos kunto vain pysyy hyvänä.

Minä katselen

Minä katselen mennyttä aikaa, joka joutuin kulunut on. Kaikki lapsuuden kuvat on taikaa, ne haihtuva mielestä on.

Minä katselen nukkuvaa lasta, joka kehossa ääntelee, Taivaan enkeli myös tätä lasta joka hetkellä suojelee.

Minä katselen tyventä merta, joka rannalta aukeaa, ei oo auringonlaskulle vertaa, joka aaltoihin heijastaa.

Minä katselen kaunista maata, jota kansamme viljelee. Minä unohtaa sitä en saata, että työtä en yksin tee.

Minä katselen avointa hautaa, johon äitini lasketaan, saattoväki niin hartaasti laulaa, rakas äiti, oot multa maan.

Minä katselen taivaan sineen, jonne äitini noudettiin. Sinne taivaaseen pääsemme kerran, joka meillekin varattiin.

Minä katselen autuuden rantaa jonk' sieluni silmillä nään. Sinne uskomme meitä nyt kantaa, vielä hetkeksi tänne jään.

Päiviö

Annikki Pahkala on ollut mukana perustamassa Pirttikosken ja ympäristön rauhanyhdistystä.